

[Leth Mouritzen.]

skulde glide Medarbejderne af Hænde. Jeg er overbevist om, at Befolkningen vilde forstaa at vurdere en saadan Indsats nu.

Det kunde være fristende at fordybe sig i vore gamle Ordsprog og samle en Buket, som fremhæver Hjemmets Betydning for Barnet, den unge, for Familien og Samfundet — Hjemmet er Samfundets Grundvold, Egen Arne er Guld værd o. s. v. —, men jeg vil give Ideen til vore Skribenter og bede dem bruge den virkningsfuldt over for dem, der føler sig som Samfundets Marv og bærende Klasser, men som ikke vil erkende, at i en Tvangssituation maa vi dele, fordi vi er i samme Baad. Finansministerens Slagord mener jeg Indenrigsministeren burde tage op og sige: Det er ikke fint at bo flot.

Heller ikke vil jeg beskrive de Virkninger, daarlige Boligforhold medfører for Børnene, Ungdommen og Familielivet, i særlig Grad for de unge Hjem, der maa startes under vanskelige Forhold, for det kan ikke gøres med større Virkning, end det allerede er gjort i Pressen. Dog føler jeg, det maa siges ogsaa her fra denne Talerstol, at det er ikke muligt at forlange øget Arbejds-tempo og Anspændelse af alle Kræfter for Landets Genopbygning af Mennesker, som ikke lever under gode Boligforhold, hvor de kan faa den nødvendige Hvile og Rekreation. Rent fysisk maa en daarlig Bolig virke nedbrydende, og psykologisk er det let at forklare Aarsagerne til, at Glæden over Arbejdet udebliver. Den Regering, der negliger et saa vitalt Problem som Boligforholdene, kan efter min Mening ikke staa i Spidsen for Genopbygningen af vort Samfundsliv.

Det har af adskillige Talere ogsaa i denne Debat været fremhævet, hvad Statistikken fortæller om Boligforholdene, og hvad den ikke viser. Selv har jeg ofte haft Lejlighed til at paavise den skjulte Bolignød og indtil Trivialitet opfordret den højtærede Indenrigsminister til at fremskaffe et Materiale til Bedømmelse af Personfordelingen i den bestaaende Boligmasse og de boligsøgendes virkelige Antal; for det er saa afgjort rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Sneum fremhæver, at de boligsøgendes Antal i Anvisningsudvalgenes Kartoteker giver ikke noget sandt Billede, da de fleste slet ikke melder sig, fordi de anser det for haabløst. Resultatet af mine mange Opfordringer er imidlertid udeblevet. Huslejudvalget, der nu som det første af alt er begyndt at beskæftige sig med Boliganvisning, staar igen som alle tidligere Udvalg paa fuldstændig bar Bund. Man har i

Erkendelse heraf som den første Beslutning vedtaget at rekvirere Boligtællingen fra November 1945 fremmet i Statistisk Departement paa Bekostning af den øvrige Statistik og faaet Løfte om et Resultat engang i Februar 1947.

Saafernt det er nødvendigt at afvente dette Materiales Fremkomst, hvad der er stillet Krav om i Udvalget, vil Tiden altsaa gaa indtil Maj 1947, før Udvalget ser sig i Stand til at møde med et Ændringsforslag til Boliganvisningsloven. Kan man forvente, at de boligsøgende vil bevare Taalmodigheden saa længe? Hidtil har Lejerorganisationerne efter bedste Evne og jeg selv som deres Repræsentant varetaget de boligsøgendes Interesser, bl. a. ud fra den Betragtning, at en Lettelse af Trykket paa Boligmarkedet vilde være en Fordel ogsaa for de lejeboende. Jeg anser det imidlertid for paakrævet og ganske naturligt, om de boligsøgende Masser selv tager Sagen i deres Haand for at fremtvinge en ny Kurs i Regeringens Boligpolitik, og jeg kan tilsige Lejerorganisationernes Støtte og fortsatte Medarbejde til en saadan Organisering af de boligløse.

Den eneste Statistik, som kan bruges i Øjeblikket, er Opgørelsen over det Byggeri, som er færdiggjort, til Sammenligning med de Planer og forud opstillede Beregninger, der er opstillet af Ministeriet. Gaar man ud fra de to Byggebetænkningers Minimumsfordring om 25 000—30 000 Lejligheder om Aaret i 5—8 Aar for blot at genoprette Førkrigstidens Ledighedsprocent, som var et absolut Minimum, saa tegner Billedet sig vist mørkere, end de fleste virkelig har forstaaet. I de to første Kvartaler af 1946 er kun 4146 Lejligheder blevet færdige til Indflytning. I bedste Tilfælde vil det altsaa blive ca. 8000, højst 9000 Lejligheder i hele Aaret 1946. Ikke engang Ministerens Løfte om 15 000 Lejligheder eller Byggenævnets Overslag paa 11 000 Lejligheder har kunnet overholdes. Og saa er det endda gaaet saadan, at Byggevirksomheden i Byerne har været ringere end paa Landet, og Landet har endda lettere ved at klare sig end Storbyen. Som Eksempel kan nævnes, at i Københavns Kommune blev der i Maj Maaned d. A. fuldført 11 Lejligheder, i Juni 12 Lejligheder og i Juli 5 Lejligheder. Samtidig præsterede Frederiksberg Kommune i disse 3 Maaneder tilsammen i alt 2 Lejligheder. Gentofte fik ikke noget færdigt i Maj og Juni, men saa tog de sig voldsomt sammen i Juli og fuldførte i alt 20 Lejligheder. Dette er Tal fra „Statistisk Maanedsskrift“, og efter dette er det vist ikke overdrevet at fastslaa, at Byg-